

Το Ισραήλ είναι παρακράτος. Η Ελλάδα, τι είναι;

Πειρατικό ρεσάλτο στον Στολίσκο μεταξύ Πελοποννήσου και Κρήτης!

Με το οβάλ σχήμα στον χάρτη, μεταξύ Πελοποννήσου και Κρήτης, σημειώνεται η τοποθεσία στην οποία οι αποθρασυμένοι πειρατές-γενοκτόνοι πραγματοποίησαν το ρεσάλτο τους σε 22 σκάφη του Παγκόσμιου Στολίσκου Sumud τη νύχτα της Τετάρτης προς Πέμπτη. Δηλαδή σε απόσταση 600 ναυτικών μιλίων από την κατεχόμενη Γάζα, και εντός της ελληνικής ζώνης έρευνας και διάσωσης – που ορίζεται στον χάρτη με διπλή παράλληλη γραμμή. Οι ισραηλινοί απήγαγαν περίπου 175 επιβαίνοντες, τους οποίους τελικά αποβίβασαν στην Κρήτη διότι αδυνατούσαν (για «τεχνικούς» και πολιτικούς λόγους) να τους μεταφέρουν στο κατοκικό κράτος. Επίσης κατέστρεψαν τις μηχανές και τα συστήματα επικοινωνίας των περισσότερων σκαφών που κατέλαβαν, αφήνοντάς τα να πλέουν ακυβέρνητα, ενώ σε ορισμένα από αυτά άφησαν – σύμφωνα με καταγγελίες Αυστραλού εθελοντή – και επιβαίνοντες! Τα υπόλοιπα σκάφη του Παγκόσμιου Στολίσκου Sumud (τουλάχιστον 36) κατάφεραν να διαφύγουν από την πειρατική επιδρομή και εξακολουθούν να πλέουν προς τη Γάζα.

Η νέα αλπητεία του σιωνιστικού παρακράτους υπογραμμίζει:

► **Πρώτον**, τη μόνιμη αδιαφορία αυτής της εγκληματικής οντότητας για κάθε κανόνα και νόμο. Επιπλέον, το συγκεκριμένο ρεσάλτο-απαγωγή εκατοντάδων αμάχων αποτελεί ακραία κλιμάκωση, καθώς πραγματοποιείται σε διεθνή ύδατα ελληνικής ευθύνης, και κυρίως σε τεράστια απόσταση (άνω των χιλίων χιλιομέτρων) από την κατεχόμενη Γάζα. Το παρακράτος το κάνει αυτό «επειδή μπορεί». Δηλαδή επειδή δεν έχει τιμωρηθεί ποτέ και για κανένα από τα απεχθή εγκλημάτα του. Όπως επισημαίνει σε ανακοίνωσή του ο Στολίσκος, «αυτό που βιώνουμε είναι η απόπειρα ομαλοποίησης του ισραηλινού ελέγχου πάνω στην ίδια τη Μεσόγειο».

► **Δεύτερον**, τη σιωπηρή συνενοχή σύμπασας της λεγόμενης διεθνούς κοινότητας, που πάλι κάνει τον Κινέζο. Επισημαίνει η ανακοίνωση του Στολίσκου: «Καμία επείγουσα καταδίκη. Καμία έκκληση για λογοδοσία. Αυτή η απουσία αντίδρασης δεν είναι ουδετερότητα, είναι συνενοχή».

► **Τρίτον**, την αισχρή και παράνομη αρωγή που παρείχε στους διεθνείς κακοποιούς η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Οι κατάπτυστες ελληνικές αρχές όχι μόνο άφησαν το ρεσάλτο να ξετυλιχθεί δίχως καμία παρέμβαση, αλλά και βοήθησαν τα ισραηλινά πολεμικά πλοία και μαχητικά αεροσκάφη να κάνουν σουρωτήρι τον εναέριο χώρο και τα ύδατα ευθύνης της Ελλάδας. Στις κρίσιμες ώρες «εξαφάνισαν» την ελληνική Ακτοφυλακή και μουγκάθηκαν, ωσάν το ρεσάλτο να λάμβανε χώρα στην άλλη άκρη του κόσμου. Γι' αυτό ο ισραηλινός ΥΠΕΞ ευχαρίστησε (δηλαδή ξεμπρόστιασε) προχθές δημοσίως την κυβέρνηση Μητσοτάκη! Κατόπιν εορτής, για να θολώσει τη βρώμικη συνεργασία με το παρακράτος, το ελληνικό ΥΠΕΞ έβγαλε μια ανακοίνωση όπου καλεί σε... «καθολικό σεβασμό του διεθνούς

Το κατοκικό παρακράτος «εξοφόρωσε» στην Κρήτη τους εθελοντές του Παγκόσμιου Στολίσκου που απήγαγαν οι πειρατές του κοντά στις ελληνικές ακτές – πλην δύο: του Παλαιστίνιου Σαΐφ Αμπού Κεσέκ (αριστερά) και του Βραζιλιάνου Τσιάγκο Άβιλα (δεξιά). Οι ισραηλινοί κακοποιοί ανακοίνωσαν ότι οι δύο αγωνιστές θα μεταφερθούν στο παρακράτος για να ανακριθούν! Ο μεν πρώτος ως «ύποπτος για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση» (υπενθυμίζεται ότι πρόσφατα θεσμοθετήθηκε από το παρακράτος η υποχρεωτική επιβολή θανατικής ποινής μόνο για «Παλαιστίνιους τρομοκράτες»). Ο δε δεύτερος διότι γενικώς κατηγορείται για κάποια αδιευκρίνιστη «παράνομη δραστηριότητα». Με αυτόν τον τρόπο νομίζουν οι θρασύδειλοι γκάνγκστερ, οι καϊδεμένοι από την ατιμωρησία διαρκείας, ότι θα τρομοκρατήσουν τη δίκαιη διεθνή κινητοποίηση υπέρ του μαρτυρικού Παλαιστινιακού λαού...

δικαίου» και ζητά από τους πειρατές να «αποσύρουν τα σκάφη τους από την περιοχή». Κύριε Γεραπετρίτη, μην αγχώνεστε: τα «απέσυραν» ήδη, διότι έχουν να κυνηγήσουν και όσα σκάφη του Στολίσκου ξέφυγαν από το πρώτο ρεσάλτο.

Η στάση της επίσημης Ελλάδας και σε αυτό το «συμβάν» καταδεικνύει τον εξωνημένο, ιδιοτελή, πολλαπλά επικίνδυνο και υπονομευτικό των συμφερόντων της χώρας χαρακτήρα της ντόπιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ. Τα δύο μέτρα και δύο σταθμά ποτέ δεν ήταν «ευφυής τακτική», και σίγουρα δεν αρκούν για να καλύψουν το νιοστό τσαλαπάτημα των αυτοκαταργημένων κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας.

Ερρίκος Φινάλης

* ΥΓ: Μόνο περιφρόνηση για τις υποκριτικές καταδίκες, με έντονο άρωμα βολικού «αντιμπαστακισμού», των διαφόρων γενόσημων του πάλαι ποτέ ΣΥΡΙΖΑ. Δηλαδή αυτών που, κατόπιν υπερατλαντικής εντολής, ήταν οι πρώτοι που έμπασαν για τα καλά στην πατρίδα μας το κατοκικό παρακράτος, με κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και «στρατηγικές» συμφωνίες τις οποίες ακόμη και η Δεξιά απέφυγε να συνάψει. Ας θυμηθούν λοιπόν τα φιλιά τους με τον «εξαιρετικό σύμμαχο και αγαπητό φίλο» Νετανιάχου, τον κι ασ ασχοληθούν με τίποτε άλλο.

■ εν τέλει

Άμυνα ή αρπαχτή;

■ ΤΟΥ
Νίκου Ταυρή

Στα ψιλά της ειδησεογραφίας, κυρίως στα εξειδικευμένα για αμυντικά θέματα Μέσα, πέρασε η είδηση σχετικά με την προμήθεια προβληματικών θερμικών καμερών από την εταιρεία Miltech για τη Διεύθυνση Ειδικών Δυνάμεων του Γενικού Επιτελείου Στρατού, αν και θα έπρεπε να δημιουργεί εύλογα ερωτήματα για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το σύστημα αμυντικών προμηθειών στη χώρα. Σύμφωνα με δημοσιεύματα, εξοπλισμός κρίσιμος για νυχτερινές επιχειρήσεις

παραδόθηκε αλλά δεν λειτουργήσε ποτέ επιχειρησιακά, ενώ δεν μπορούσε καν να επισκευαστεί. Αν αυτά επιβεβαιωθούν πλήρως, δεν πρόκειται απλώς για μια αστοχία, αλλά για ένα σοβαρό ζήτημα αξιοπιστίας και ελέγχου.

Ακόμη πιο προβληματικό είναι το γεγονός ότι παρ' όλα αυτά, στις 2 Απριλίου 2026, το Πολεμικό Ναυτικό υπέγραψε μνημόνιο συνεργασίας με την ίδια εταιρεία, με στόχο την προώθηση τεχνολογιών αιχμής στις αεροναυτικές επιχειρήσεις, ενώ το όνομα της Miltech να φιγουράρει και στη λίστα εταιρειών που θα συμμετέχουν στην «Ασπίδα του Αχιλλέα». Η αντίφαση είναι προφανής: Πώς μια εταιρεία που φέρεται να απέτυχε σε κρίσιμο εξοπλισμό συνεχίζει να αποτελεί στρατηγικό συνεργάτη; Το ερώτημα δεν αφορά μόνο τη συγκεκριμένη περίπτωση, αλλά συνολικά τα κριτήρια αξιολόγησης και επιλογής συνεργασιών. Η στροφή στην αμυντική βιομηχανία στην Ε.Ε. ανοίγει την όρεξη σε πολλούς παίκτες. Η είσοδος μεγάλων εγχώριων ομίλων στην αμυντική βιομηχανία δείχνει μια ευρύτερη τάση. Η συνεργασία της ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ με την Airbus για ανάπτυξη λύσεων άμυνας και υποδομών αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα διεύρυνσης δραστηριοτήτων σε έναν νέο, ιδιαίτερα χρηματοδοτούμενο τομέα. Αντίστοιχα, η Metlen (του ομίλου Μυτιληναίου) επενδύει δυναμικά στη δημιουργία αμυντικού hub στον Βόλο, με πολλαπλά εργοστάσια, σημαντικά κεφάλαια και στόχο την ένταξη σε ευρωπαϊκές αλυσίδες παραγωγής. Η χρηματοδότηση μέσω ευρωπαϊκών εργαλείων, όπως το SAFE, λειτουργεί ως καταλύτης για αυτή τη μετάβαση. Εταιρείες που μέχρι πρόσφατα δραστηριοποιούνταν σε τομείς όπως η ενέργεια ή τα δημόσια έργα, μετά τις αρπαχτές στην πράσινη και στην ψηφιακή οικονομία, στρέφονται πλέον και στην άμυνα, αναζητώντας νέες πηγές κερδοφορίας. Αυτό από μόνο του δεν είναι αρνητικό, καθώς θα μπορούσε να ενταχθεί σε έναν ευρύτερο σχεδιασμό οικοδόμησης βαθμών ισχύος και να ενισχύσει την εγχώρια παραγωγή και την τεχνογνωσία. Ωστόσο, όταν η είσοδος αυτή γίνεται με όρους αρπαχτής, με εγγυημένη από το κράτος (και τους ελεγχόμενους πολιτικούς) κερδοφορία, χωρίς αντίστοιχη εμπειρία ή αποδεδειγμένη αξιοπιστία, δημιουργούνται σοβαροί κίνδυνοι.

Συμπερασματικά, η συγκυρία μοιάζει να αποτελεί μια μεγάλη ευκαιρία για την εγχώρια οικονομική ελίτ να συμμετάσχει σε ένα νέο κύμα χρηματοδότησης. Η διαπλοκή μεταξύ κράτους και μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων ενδέχεται να προσφέρει εύκολη και ταχεία πρόσβαση σε αγορές που μέχρι χτες ήταν εκτός του πεδίου τους. Τι γίνεται όμως όταν οι πιέσεις, οι μίζες, τα ντιλ με πολυεθνικές (από ΗΠΑ, Γαλλία, ή Ισραήλ), τείνουν να γίνονται πιο σημαντικά κατά τον σχεδιασμό των αμυντικών προτεραιοτήτων της χώρας από τις ίδιες τις επιχειρησιακές ανάγκες; Στην άμυνα, το κόστος της αποτυχίας δεν είναι απλώς οικονομικό. Απαιτείται σοβαρότητα!